

0722 531 385

השבוע בקו

מנע"ש מרכבה

מרכז יוטיוב חרש בקו דור

א חסיד'ישע סיפור

ספי הרה"ח ר' נתנלי גראס שליט"א
מדי יום ביומו, בהיכל המרכזי
שלוחה 1

להתאחד

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

פרשת ויקהל פרה תשפ"ה / גליון שמ"ט

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספה"ק מאור עינים (מקץ)

יום	מד"ה
ראשון	והנה מן היאור עולות
שני	והנה שבע פרות אחרות
שלישי	זמן שיעור הדלקת
רביעי	ועל כל זה הוא מה שאנו
חמישי	כה אמר ה' לסריסים עד ד"ה את שבתותי

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

רוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימיות הכל הוא טוב אלקותו יתברך, ועבודת האדם לשרוף את הלבוש החיצוני ולהגיע אל הפנימיות

יש להתבונן בפנימיות ענין הטהרה, שהיא ע"י שריפת פרה עד שנעשית אפר, ואחר כך בנתינת מים חיים. ומה הרמז בזה.

ומבאר בספה"ק ליקוטי תורה (חוקת) שבאמת עצם הנפש הבהמית של האדם איננה רע כלל, כי שורשה מפני שור שבמרכבה, אלא שנתלבשה בלבושים גסים של תאוות עולם הזה. ולכן כמו שכששורפים את העץ מתפרדים כל היסודות ונשאר רק עצם כח העפר שבעץ שהוא האפר, כמו כן טהרת הנפש היא ע"י שריפת החיצוניות שהיא הפרה, כי פ"ר רומז על דינים, עד שנשאר רק היסוד והעצם, וזה כולו טוב.

והרמז בשריפת הפרה היא לכן שינער את כל הלבושים הגסים ויסור מהרע, והרמז בנתינת המים החיים היא הדיקיות בטוב, שידבק את הנפש בהש"ת על ידי הטהרה והמצוות.

ונרחיב הענין, כי הנה באמת בפנימיות כל הענינים הם טוב, כי כל יראה ואהבה שבעולם שורשן הן לירא מהש"ת ולאהוב אותו, ורק נתלבשו בלבושים חומריים, ואין שום דבר שבעולם שהוא נפרד וחומר בעצם, כי הכל שורשם בהש"ת, אשר לית אתר פנוי מיניה.

וכל עבודתו היא לגלות את הש"ת בזה העולם, שמלכותו בכל משלה. ולמשל עכשיו שהש"ת שולח פחדים בעולם (הדא"ח נאמרו בעת התחלת התפשטות הווירוס בעולם), עבודתו היא להתעורר ביראת הש"ת, כל אחד כפי דרגתו, ואז יתבטלו כל הפחדים. וכמו שפירש הבעש"ט הקדוש זי"ע, שכשהאדם יגלה "כי הנה אויבך ה'" - שכל אויביו אינם אלא מהש"ת, אזי "תפרדו כל פועלי און" ויתגלה השורש הטוב.

וכמו כן בפרטות חיי כל אחד ואחד, שבאמת רצון כל בר ישראל הוא רצון חזק ואמץ רק להש"ת, ורק נתכסה, ונמשך רצון הנפש לחומריות. ולכן עבודתו לעורר בלבבנו הרצון להש"ת, ובוזה לסור מרע ולנער מעצמנו כל התחברויותינו לטומאה וחומריות אשר מפרידות אותנו מהש"ת. ואח"כ בחשק ורצון יקיים תורה ומצוות ולא בקרירות ומלומדה, ואז נמשך על נפשנו מים חיים של קדושה, ובוזה יטהר נפשנו להש"ת.

ושבת קודש זו שקוראים פרשת פרה מסוגלת לזה, לשרוף בקרבנו כל החומריות ולהתדבק בהש"ת.

מקור: רעוא דרעיון פרה תש"פ; הדעה והדיבור תצ"ה

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה לירידתו החשוב
הרה"ח ר' אליהו כרמי'
שטיינבערג שליט"א
מחברים: מנחם משה ליכטנשטיין
מנחם מנחם
לירגל החלוקה לבני שלימה לייב נ"י למד"ט
בית מדרש הבעש"ט ור' יהודה לייב לייב
בית מדרש הבעש"ט ור' יהודה לייב לייב
בית מדרש הבעש"ט ור' יהודה לייב לייב

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה לירידתו החשוב
הרה"ח ר' מנחם חיימן שליט"א
מחברים: מנחם משה ליכטנשטיין
מנחם מנחם
לירגל החלוקה לבני שלימה לייב נ"י למד"ט
בית מדרש הבעש"ט ור' יהודה לייב לייב
בית מדרש הבעש"ט ור' יהודה לייב לייב
בית מדרש הבעש"ט ור' יהודה לייב לייב

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

דיבורי חסידות

חסרון, יתרון!

הרגע הזה שבו הוא יקלוט שהוא 'נברא', והוא תלוי לגמרי ב'בורא' - זה הרגע שבו הוא יזכה לעזרתו וישועתו של הקב"ה

יתברך.

"ונודע מאמר ז"ל שבחג המצות הוא עת רצון גדול להגאולה... ועל פי זה יבואר דברי המדרש הנ"ל 'היה לבי תמיך בחוקיך' וכו', כי חוקת הפסח רומז על הגאולה שזמנה בפסח, והיא בחינת חק, כי אין מבינים בשכל אנושי טעם אריכות הגלות ולמה עדיין בן ישי לא בא. וחוקת הפרה רומז על מעשה העגל, שגם כן היה בבחינת חק גזירת מלך. ואי אתה יודע איזו חק גדולה וכו' ומי גדולה, ועל זה אמרו שחוקת הפרה גדולה מחוקת הפסח, מפני שאוכלי פסח צריכים לה, שלענין הגאולה נצרך המליצה שיוצא מחוקת הפרה 'וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם', שיעלה לפני הקב"ה זכרון מעשה העגל, ועל ידי זה יתעורר לימוד זכות ומליצה על בני ישראל, ועל ידי זה יזכו לחוקת הפסח ליל שמורים הוא לה' הוא הלילה, שבו עתידין להגאל. מקדימים פרשת פרה לחג הפסח, פשוט משום שמגיע עת רצון לגאולה, ובכל שנה ישנה בפועל גאולת הנפש, ואם כן זה הזמן לעורר את הלימוד זכות ממעשה העגל! "לימוד זכות ממעשה העגל"! אילו מילים מוזרות ומופרכות! אך התשובה היא שאכן, דווקא העגל מעורר את הגאולה.

דע שאתה 'נברא'!

הדברים קצת נשגבים, ויש להסבירם במילים פשוטות. אך קודם כל תיאמר מהגדרה חדשה: **חסרונך של הנברא - הוא יתרונך הכי גדול.** משום שכלל שהוא זוכר שהוא 'נברא' ובעל חסרון ולא יכול כלום, והוא תלוי לגמרי ב'בורא' יתברך שרק הוא יכול, אזי הוא יזכה לדביקותו ועזרתו יתברך, ואז אין מושלם הימנו. ולכן, כשמזכירים את העגל, ואומרים להקב"ה "תראה מה אנו ומה חיינו, אפילו ממחרת מתן תורה נכשלנו, כי ככה אנחנו, 'נבראים', מוגבלים, שפלים, ואנו תלויים רק בך" - זה מעורר את הקשר הכי עמוק והרחמים הכי עליונים, עד הגאולה העתידה.

וביתר הרחבה: עומד לו דור דעה לאחר מתן תורה, במדריגות הכי נעלות ונשגבות שיצור אנושי יכול להגיע, ודווקא אז הש"ת זורק לו את ה"אונטרגעווארפענע פקק" (הגדרת הצדיקים, כלומר חבילה שאינה שלו), הוא נופל - בגזירת מלך - בחטא עבודה זרה נורא שכמוהו לא היה ולא יהיה. זה חטא שהדור הקדוש הזה אינו ראוי לו. הם נמצאים אלפי רבבות מדרגות הרבה יותר גבוה, אז למה הקב"ה זורק להם את התבילה הנוראה הזאת?

התשובה היא: זו ההצלה שלהם, זה החסד הגדול ביותר. כי 'נברא' גם כשהוא ממחרת מתן תורה, וגם כשהוא מגיע לתכלית המדריגות, הוא נשאר 'נברא', בעל חסרון, כלומניק, אין לו מציאות. אבל מצד שני, דווקא בגלל שהוא אינו יכול כלום, הקב"ה עוזר לו ונותן לו את המציאות היחידה והמושלמת.

ולכן, המצב הטוב ביותר שהבורא יכול להיות בו, זה להרגיש את חסרונו ואפסיותו בלי עזרת הבורא, ואז יזכה לעזרת ולמציאות הבורא. לכן מיד אחרי מתן תורה דואג הקב"ה שה'נברא' ירגיש את חסרונו, ושגם בני דור דעה ירגישו כמה הם מצידים אפס ואין וחיילים להגיע לעזרתו יתברך, ואז הש"ת השפיע להם י"ג מידות זה הפרה האדומה היא הכפרה על חטא העגל, משום שכשלוקחים את הכישלון של החטא, להבנה ולהפנמה עד כמה אנחנו אפס ואין, ולדביקות

"כזו טעות! אוי! איזו בושות!"... זה לא סוד. בשבוע הקודם ראו רבבות הקוראים שהמדור הזה נפל לטעות גסה. היו מן הסתם אלפים שהסמיקו בשביל המערכת... כזו נפילה... כזה כשלון גדול... אז אולי זה הזמן שנלמד כיצד להתייחס לשלוליות, נפילות, וכל חסרון באשר הוא, בהסתכלות והשקפת החסידות.

העגל - לימוד זכות לדורי דורות

יש מדרש מופלא על הקשר בין פרשת פרה לחג הפסח "יהי לבי תמים בחוקיך" - זה חקת הפסח וחקת פרה אדומה, למה ששניהן דומין זה לזה, בזה נאמר "זאת חקת הפסח" ובה נאמר "זאת חקת התורה", ואי אתה יודע איזו חקת גדולה וכו', כך בפסח נאמר "חק" ובפרה נאמר בה "חקה", ומי גדולה הפרה שאוכלי פסח צריכים לה'. המדרש הזה דורש ביאור, ורביה"ק זי"ע מאריך (דברי אמונה השלם, פרשת פרה) לבאר יסוד גדול הנלמד מכאן.

רביה"ק זי"ע מקדים יסוד נפלא שכבר כתב בפרשת כי תשא. "בהקדם מה שפירשתי בפרשת כי תשא על דברי הכתוב 'וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם', ופירש' 'תמיד כשאפקוד עליהם עונותיהם ופקדתי עליהם מעט מן העון הזה' וכו', דלכאורה יפלא מאד, כי הלא בני ישראל קבלו כבר עונשן, וכמו שכתוב 'ויגף ה' את העם על אשר עשו את העגל', ומה גם שעשו תשובה ונתקבלה תשובתם, ואם כן למה ינסר ויזכר תמיד עון מעשה העגל לכל הדורות". והייתכן לומר שזכרון מעשה העגל יהיה לרעת ישראל? והרי כבר ענשנו על כך ועשו תשובה! אלא בהכרח שזכרון מעשה העגל הוא לטובתן של ישראל (יסוד זה עצמו כבר כתוב מהרה"ק במאדריגות יז"ע ושאר צדיקים).

"אמנם כאשר נתבונן היטב נראה אשר זה שחטא העגל שמור לדורות הוא לטובתן ולזכותן של ישראל, כמו שאמרו רז"ל 'לא עשו ישראל את עגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה' וכו', כי הלא הדור שעשו את העגל היה דור דעה, והיו אז במדריגה היותר גבוהה אחר המעמד הנשגב של מתן תורתנו הק', והיו להם מנהיגים גדולים משה אהרן והקנים, ועם כל זה נכשלו בחטא גדול כזה, הרי זה הוכחה וסימן עד היכן מגיע כח התגבורת היצר, ושאי אפשר לעמוד נגדו גם בהיות האדם במעלה היותר גבוהה. ואם כן מה יעשו אוזבי קיר כמוני בדורינו השפלים, אשר נסתם כל חזון מלאות אור הקדושה, וניטל מאתנו כח הצדיקים, ונשארו דור יתום מבלי מנהיג ומורה דרך, אשר אין תימה ופליאה לסיבת עומק שפלותינו, ואם כן זכרון חטא העגל לנו ללימוד זכות ומליצה לבטל הקטרוגים מעלינו". הדברים מרעשים: אם חשבנו שהעגל הוא קטרוג שנשאר לדורי דורות, מתברר שההיפך הוא הנכון, מעשה העגל הוא לימוד זכות לישראל לדורי דורות!

העגל - חוק וגזירת מלך

"והנה פרה אדומה בא לכפר על מעשה העגל, שעצם חטא העגל היה בבחינת חק, וכמו שאמרו רז"ל 'לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה', וכמו שכתב שם רש"י ז"ל שהיה גזירת מלך", חוקת הפרה רומזת על כך שהעגל עצמו היה חוק. ישראל לא היו ארויים כלל לאותו חטא, ולא היו צריכים ליפול בו, רק שבגזירת מלך נכשלנו בחטא הזה, כדי לעורר עליהם זכות ומליצה: כדי ליתן פתחון פה לאנשים כערבנו, שפשוט אי אפשר לעמוד כנגד היצר, וזו כל סיבת שפלותנו, אך באמת רצוננו לעשות רצונו

בלבול בונה

מהי העבודה של אמונה? ולמה דווקא הבלבולים בונים את האמונה?

גם במקום הזה.

מ'תיאוריה' למציאות

אברהם יצחק: לא הבנתי בדיוק. מה הוסיף עכשיו המשפיע יותר ממה שאמר מקודם?

משפיע: מה שאני מוסיף עכשיו הוא, שלא רק שלא התרחקת מהאמונה על ידי הבלבולים, אלא אדרבה, הבלבולים והמניעות האלו הם המביאים אותך אל האמונה השלימה! כי בכדי שהאדם יוכל לגלות ולהאיר את האמונה באמת, הוא צריך להגיע בפועל ממש לכל מיני מצבים ומקומות, ולגלות שם את מציאות האמונה שאין עוד מלבדו. ודווקא על ידי זה הוא זוכה להאיר ולחזק את האמונה הבהירה בלבו.

כי כל זמן שהוא רק מדבר וחושב על אמונה, האמונה יכולה להיות רק כמו איזה מחשבה ו'תיאוריה' במוח. אבל כאשר הקב"ה מזמן לאדם כל מיני בלבולים והפרעות ומצבים, הגורמים לו לחשוב מרוחק ורחוק מהש"ת, והוא מתחזק ואוחז את עצמו בחזקה בהקב"ה באמונה חזקה, ומאמין שהקב"ה נמצא אתו עמו בכל מצב ובכל מקום ואין שום תנועה מבלעדי הש"ת, ואינו מרפה ואינו נופל בעצמו, אז נחקקת האמונה ומתגלית בלבו ונפשו. זאת אומרת שהבלבולים עצמם הן המה שהביאו אותו אל האמונה הבהירה.

אברהם יצחק: הבלבולים מסייעים להגיע לאמונה? הבלבולים הרי המה כח הרע וכח היצר הרע המנסים לרחק את האדם מהקב"ה, ולנתק אותו מן האמונה; המשפיע רוצה לומר שאי אפשר להגיע לאמונה בלי בלבולים? זה נראה מוזר... וחוף מזה, מה יהיה עם אחד שאין לו שום בלבולים? הוא לא יוכל להגיע לאמונה?

משפיע: אני נהנה מהשאלה שלך. אבל אני רואה שלא הבנתי לנכון את המושג הזה של בלבולים ומניעות. אתה מצייר לעצמך רק סוג אחד של בלבולים שעברו עליך, בכל מיני מניעות שהפריעו לך להתחבר ולהשפיע על אמונה בשעת התפלה. אך הכוונה שלי לא הייתה דווקא על צורה כזאת של בלבולים. אני מתכוין לעבודה שלנו להכניס את האמונה בתוך החיים, שלא רק נחשוב באופן תיאורטי על הקב"ה, אלא נמצא אותו בפועל בכל מצב ובכל מקרה שבועלם, שרק באופן כזה מאירה האמונה בלבו של האדם באמת.

זו עבודה המוטלת על כל אחד מאתנו שחי כאן בעולם הזה, שהרי על כל אחד מוכרח לכל מיני מצבים הרגשות ומעברים, ומוטל עלינו להאיר ולגלות את הש"ת בכל המצבים האלו. וזה עצמו כל עבודת חיינו, זה לא איזה מניעה והפרעה, אלא היכי תמצא לגלות את הש"ת.

אברהם יצחק: אה, עכשיו אני מתחיל לקלוט. יש מציאות שהאדם חושב על אמונה, אבל זה עדיין לא מציאות לגמרי אצלו, זה עדיין רק בתאוריה מופשטת אצלו במוח.

משפיע: בדיוק. ובכדי שיוכל לחיות עם האמונה באופן מציאותי וממשי, הוא מוכרח להגיע לכל מיני מצבים ומקומות חשוכים ומוסתרים, ולגלות גם שם את מציאות הש"ת, ושהקב"ה כאן והוא מחיה את המקום והמצב הזה, שאז נעשית האמונה חקוקה ומוחשית מקרבו, ולא רק בתאוריה.

אברהם יצחק: רגע. מה כוונת המשפיע 'מקומות חשוכים ומוסתרים'? המשפיע מדבר על אדם המוצא את עצמו בכל מיני מקומות נדחים ורחוקים?

משפיע: לא התכוונתי דווקא על מקומות גשמיים על פני כדור הארץ. כוונתי על מקומות בנפש, דהיינו כל מיני מאורעות ומצבים העוברים על האדם, לפעמים הוא במצב מרום עם מחשבות

אברהם יצחק: שלום וברכה המשפיע, חיכיתי כבר כל השבוע להפגש.

משפיע: כן? אני מקווה שיהיה אכן לתועלת. הבה נשמע, מה העניין?

אברהם יצחק: קודם כל המשפיע צריך לדעת כמה תועלת הביאה לי השיחה על אמונה בשבועות האחרונים לפני פורים. השיחות האלו פשוט שינו לי את החיים!

משפיע: ככה?

אברהם יצחק: ממש כך. זה פשוט נתן לי הבנה חדשה בכל העניין של אמונה. פתאום קלטתי שכאשר אומרים 'אמונה' הכוונה שמבינים שאיפה שרק נמצאים ובאיזה מצב שרק יהיה, אנחנו אצל הקב"ה. ועיקר הנקודה שהוצאתי לעצמי בשיחה האחרונה (גליון שמי') היא, שכל המושג הזה של 'מניעות' או 'ריחוק' מאמונה היא סתירה מניה וביה; שהרי עצם המושג 'אמונה' אומר שאין כזה מושג של ריחוק ומניעות, כיון שבאיזה מצב שרק נמצאים, אנו נמצאים אצל האמונה ואצל הקב"ה.

משפיע: געוואלדיג. זה אכן התמצית בקצרה של מה שדיברנו. הידיעה הזאת עצמה נותנת חיזוק גדול מאוד לכל אחד בכל זמן. כי הרי כל מי שרק תמצא צריך חיזוק, זה כי הוא לא מצליח בלימודו, ולשני יש כל מיני דאגות גשמיות; זה דאגה מתי ימצא את זיווגו, והשני דואג איך יצליח לפרנס את ביתו, לפעמים זה חלישות הדעת ממה שעבר עליו, ולפעמים זה איזה דאגה על העתיד העומד להיות, ובקיצור, כל אדם צריך חיזוק. וצריכים לדעת, שהחיזוק האמיתי והחזק ביותר הוא האמונה הבהירה! דהיינו, ההבנה הכנונה שהוא קולט שהקב"ה נמצא עם האדם בכל מצב ובכל אופן, והאדם נמצא כל כולו אצל הקב"ה. פשוט לקלוט שאין כזה מושג ריחוק מהקב"ה!

אברהם יצחק: עכשיו אני קולט שזה בעצם מה שצדיקים אמרו שאם יש לאדם אמונה יש לו חיים טובים.

משפיע: ממש ככה. וזה גם להיפך, העונש הכי גדול לאדם הוא כאשר האדם מאבד את בהירות האמונה שלו. וכפי שאמר הבעש"ט זי"ע, והובאו דבריו הקדושים ב'שומר אמונים' (מאמר השגחה פרטית פ"ד), שאי אפשר שיחול שום עונש וזעזע על האדם אלא אם כן יסח את דעתו מהאמונה והבטחון. ואם אכן כאשר מוצא את עצמו במצוקה וזעזע הוא מתחזק באמונה, מיד מסתלק ממנו הדין והקטרג. והבעש"ט אמר שלכן נחוץ מאוד להתפלל להקב"ה תדיר שלא יטול ממנו את האמונה והבטחון, ושיכול תדיר לחזק את עצמו באמונה. עיי"ש ב'שומר אמונים' באריכות.

אברהם יצחק: או אה. פלאי פלאות, האמונה היא פשוט התרופה הכי גדולה לכל הקשיים והמצוקות. זה אם כן הדבר הכי נחוץ בשבילנו בחיים, להתרגל לחשוב אמונה.

משפיע: נכון. ועכשיו ברצוני להוסיף לך עוד נקודה בנושא שדיברנו, כבר רציתי להגיד לך את זה שהיחה שעברת, אבל לא הגענו לזה, ולדעתי זה נקודה חשובה מאוד.

אברהם יצחק: על איזה פרט בנושא שדיברנו?

משפיע: על ההרגשה של ריחוק מהאמונה. אתה תיארתי מציאות של אדם הרוצה להשקיע ולהכניס את עצמו לעסוק באמונה, אלא שהוא מרגיש מניעות ובלבולים הגורמים לו לחשוב שהוא מרוחק ולא יצליח להגיע לאמונה בהירה. ועל זה התבארנו כבר בנקודה אחת שפשוט אין מציאות כזאת של ריחוק. והרחבנו שסיווד האמונה הוא זה גופא, שאין מציאות של ריחוק.

עכשיו ברצוני להוסיף עוד נקודה בעניין הזה, צריכים פשוט לקלוט שהמניעות והבלבולים הם חלק מעבודת האמונה! זה גופא כל העבודה שלנו, להאיר ולגלות את אור ומציאות הש"ת

מאירות ובהירות, הוא נמצא במקום מרום יותר, ולפעמים החושך והסתרה גוברים עליו, הוא אינו מרגיש את הש"ת, והוא במקום ירוד יותר. וזהו עצמה עבודת האמונה, להאיר את מציאות הש"ת בכל המקומות והמצבים, שכאשר האדם מוצא את עצמו מוקף בכל מיני בלבולים ומניעות, יבין שהקב"ה סיבב והביא אותו דווקא על המקום הזה, בכדי שגילה גם שם את מציאות האמונה. והבלבול והמניעה הם בהשגחה עליונה בכדי לקרבו אל האמונה, שעניינה, לגלות את הש"ת בכל מקום ובכל מצב ממש.

אברהם יצחק: עכשיו הבנתי טוב, זה ממש אור גדול! זה הסתכלות חדשה על כל המושג של מניעות ובלבולים, שזה נועד לתחילה בכדי לקרבו את האדם לאמונה, אני מופתע מהחידוש הזה.

משפיע: אני רוצה להזכיר לך שזה לא חידושים שלי. אלו דברים שמבוארים כבר באריכות ובמתיקות בספר הקדוש 'שומר אמונים', הבנוי ומוסד כל כולו על יסודות ודיבורי הבעש"ט זי"ע. הייתי ממליץ לך לעיין בעצמך בספיק' הזה, ללמוד על יסוד זה, וכן על עוד הרבה יסודות ופרטים בעניין הזה במשנתו של הבעש"ט זי"ע.

אברהם יצחק: אכן התחלתי ללמוד בקביעות בספר שומר אמונים. הכל בזכות המשפיע.

כלי העבודה

משפיע: אשריך וטוב לך. עכשיו ננסה לתרגם את הדברים שדיברנו למעשה, בנוגע לתיאור שהצגת בשבוע שעבר, כשאדם מכין את עצמו להשקיע כוחות בנושא האמונה, וזה לא מצליח לו. זה לא מאיר לו והוא מרגיש את עצמו מרוחק.

לפי מה שדיברנו התשובה לאדם הזה הוא, שהריחוק הזה עצמו הוא הכלי שהש"ת נתן לו בשביל עבודת האמונה, שהוא התחיל להשקיע בה. כמו אחד שרוצה לבנות שולחן בשביל אביו, ואביו מבאי לו את העצים והקשרים שיוכל לבנות את זה. זה בדיוק העניין של המניעות והבלבולים המגיעים אל האדם דווקא בשעה שהוא רוצה לעסוק באמונה, הם הכלים שהוא מקבל מלמעלה לעשות את העבודה הזאת.

אברהם יצחק: ברור מאוד.

משפיע: רק אחד את זה קצת יותר: כשהאדם רוצה להכנס בעבודת האמונה, הוא לא מקבל על עצמו שמעתה תאיר אצלו האמונה בבהירות בלבו, אלא שמעתה והלאה מוכן הוא בעצמו להאיר ולגלות את האמונה. ולכן לפעמים דווקא עתה כאשר הוא מתכוון לעבוד ולהכניס את עצמו בנושא של אמונה, יזדמנו לידו כל מיני קשיים והסתרות שונות, שהם בעצם 'כלי העבודה', שעל ידי שיאיר ויגלה גם במקומות ומצבים הללו את אור האמונה הוא בונה בו את האמונה. כי המהות של אמונה הוא, גילוי אלקותו ית' בכל מצב שהוא, וכשהאדם נכנס לאמונה, זה צריך לבוא מתוך החלטה להיות מוכן ומוזמן לקבל עליו את עול האמונה בכל המצבים.

אברהם יצחק: אבל איך מצליחים להתחזק ולהחזיק מעמד בכל מצב שהוא?

משפיע: על זה יש לנו את כח הפה! בדיוק על זה נאמר מאמר הצדיקים שכבר הזכרנו שה'אמנתי' כי אדרב', שדיבורי האמונה חוקקים את האמונה בלב. ולכן דייקא כאשר האדם נמצא במצב מוקום חשוך, ובמצב הזה דווקא הוא חוזר ומשנן דיבורי אמונה, ומבקש שהקב"ה יעלה לאמונה, דייקא כך מתחזקת ונחזקת האמונה בלב ונפש האדם לנצח.

אברהם יצחק: יישר כח גדול. עכשיו הדברים באמת ברורים ובהירים.

דיבורי חסידות / המשך

המשך מעמד א' לתכליתו.

במציאות הבורא יתברך - מתעלה הכישלון לתכליתו.

לכן בכל שנה לפני חג הפסח, כשאנחנו רוצים לזכות לגאולה הכללית, ולפחות לגאולה הפרטית, אנו קוראים פרשת פרה, פשוט כדי להזכיר את העגל, להזכיר את החסרון שלנו, להזכיר שגם ממחרת מתן תורה נפלו איפה שנפלו, להזכיר שאנחנו 'נבראים', להזכיר שעפר אנחנו ואל עפר נשוב, אפס אפסים, וכל ישענו הוא אך ורק מהבורא יתברך.

מאין תצמח!

מוצא לעולם! הוא מעצמו יישאר לעולם הדפוק של השכונה! כי הוא 'נברא', והוא לגמרי תלוי ב'בורא' - זה הרגע שבו יזכה לעזרתו וישועתו של הקב"ה, שרק הוא יכול לתת לו את כל ההצלחות עד אין קץ.

הקב"ה הוביל אותך אל הכישלון הזה, כדי שממנו תיבנה. כדי שתבין ש'נברא' הוא בעל חסרון במהות, כדי שתבין שאתה מעצמך אינך יכול, ולכן אין לך אלא להישען אלא על אביך שבשמים, והוא יעזור לך עד אין קץ, כי חסדיו לא כלו ורחמיו לא תמו. זה מה שאומר מעשה העגל: 'נברא' אינו יכול להסתדר בעולם לבד! ולכן הקב"ה יעזרהו ויושעהו ויגאלהו וירעף עליו רחמיו וחסדיו עד אין קץ.

יהודי מוצא את עצמו עם כישלון, כישלון נורא. הוא עשה את טעות חייו, ברוחניות או בגשמיות. יצא שלימזל, לא יוצלח, עם הארץ, שייגעץ, רשע, דפוק, חסר דעה, וכל כישלון שרק אפשרי. הוא קלט שהוא גארינישט שבגארינישט.

לכאורה, זה הרגע המר ביותר עלי אדמות. כל המציאות שלו נמחקה. הוא מנסה להסתיר את זה... הוא מנסה להדחיק את זה... להתעלם מזה... לנסות 'להצליח' בכל זאת... עד לכישלון הבא...

אך האמת היא, שלו חכמה ישיכל, זה יהיה הרגע המתוק והמכונן עלי אדמות. הרגע הזה שבו הוא יקלוט שהוא מעצמו לא יכול להיות

חוקת הפסח וחוקת הפרה

למה גוף האדם הישראלי המת הופך לאבי אבות הטומאה בדרגת הטומאה החמורה ביותר? ומהו הכח הנפלא של פרה אדומה? איך מקיימים היחוד של 'קריאת שמע' ושל 'ברוך שם' בפועל?

הגבוה מבין העולמות, כי האצ"ל הוא אלוהות ממש, סוד הנשמה, לעומת כאשר בא כשמתאים עצמו על ידי מעשה, (שאו הוא רק במדרגת עולם היצירה).

אמנם בגוף נמצא גם קטנות נוראה וכח הערלה, שכאשר מתגבר ח"ו על האדם, אזי גופו נפרד לגמרי מנשמתו, ונמשך אחר התאוות רח"ל, ואשר זהו ענין טומאת מת, (וזהו סוד עולם עשיה התחתון בחי' דומם ששם שולט רח"ל עיקר כח המיתה), ועל זה מצינו במדרש (מ"ד חקת יט, ד) 'על כל דבר ודבר שהיה אומר הקדוש ברוך הוא למשה אומר לו טמאתו וטהרתו, כיון שהגיע לפרשת אמר אל הכהנים, אמר לו משה רבנו של עולם אם נטמא זה משה, והפנימיות בזה שבכל דבר גופני יש לעומתו חלק הנשמה הממתיק ומטהרו, אבל טומאת מת כאשר הגוף נפרד מהנשמה שוב אין לו טהרה רח"ל'.

ד

פרה אדומה כח האמונה

והמדרש ממשיך 'כיון שהגיע לפרשת פרה אדומה, אמר לו הקדוש ברוך הוא באותה שעה שאמרתי לך אמר אל הכהנים ואמרת לי אם נטמא במה תהא טהרתו לא השבתך, זו טהרתו'. והיינו שבפרשת פרה נמשך טהרה וחיות אף לבחינות הנפרדות לגמרי, ואע"פ ששם הנשמה אינה מאירה כלל, מ"מ בכח החוקה והאמונה של פרה אדומה, יש תיקון גם לכוחות הנפרדים לגמרי, (ואשר זהו ענין הפרה המורה על נפרדות, פני השור מהשגאל, ונקבה, ואדומה, ומ"מ בכח החוקה והאמונה גם להם יש תיקון), וזהו כידוע הסוד של 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' שמוסיפים בלחש אחר הייחוד של ק"ש, שזהו ענין הארה האלוהי הנעלמה סוד אור השכינה, הנמצא בתוך תוקף הגופניות וההסתר, (וכסוד המטרונות שחשקה בצייץ קדורה עד שהתחילו עבדיה להביא אל בחשאי).

ופרה הוא מלשון 'פורים', כי הארה זו מתחיל להאיר מפורים סוד פ"ד דינים הנמתיקים, ופורי המן הנפך לפורנו, במקום אורו המן, הופך לברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, והמן מתהפך לגימטריא א-ל-אדניי, סוד החיות האלוהי של עולם העשיה, וזה הייחוד של פורים. ולכן לא כתוב שם ה' במגילה אבל היא בסוד מגילת אסתר - גילוי א' סתר.

וזהו ענין שתי החוקות, כי 'חקת הפסח' הוא סוד התגלות הנשמה בטהרתה, שבטלה באמונתה לגמרי בהש"ת ועד שאין לה מציאות עצמי כלל, ולכן כשהיודי עושה קרבן פסח, אז זה ה' ומהאי שטמא אפשר להקריב קרבן פסח אפילו בטומאה, כי זה הנשמה לבד שאינה מקבל טומאה, והכל חברים ברגל, כי יוצאים לגמרי מהגוף.

אך הרבש"ע רוצה שיהיה גם טהרה הגוף, שתתלבש הנשמה בגוף, אמנם זה אי אפשר בשלמות מחמת כח הערלה והנפרדות שבגוף, ולכן יש חקת הפרה, שבוה מתתקן הגוף, ועד שכל הגוף יכול להיות כלי וכסא לנשמה. וזה מה ששאלו במדרש שתי מטרונות אלו מה חשוב יותר? ומת' שהפסח הוא אלוהות שתי צריכים אליה חשובה יותר. העומק הוא נקודה זו, מה גדול יותר, האור של פסח, אור הנשמה בעצמותיה בהתפשטות לגמרי מהישות והגופניות. אבל לעומת זה הפרה מביא כח האמונה שתתפשט האחדות והייחוד על כל ההסתר והגופניות, ומביא שלמות לקדושת הפסח. 'חקת הפסח' זה חוק אבל עם אור גדול, אור הנשמה שמכניס באחדות, לעומת זה פרה ופורים זה לא אורות אלא אמונה. אין אור להעלות את החיצוניות, יש אמונה. זה חקת שאי אפשר להבין ולהשיג, רק באמונה ובחזק יש את הכח העצום.

יעזר ה' שנזכה כולנו להאיר את אור הנשמה בשלמות.

מעבודת מלכות שיעורי הקבוצה של המשפיע הגה"ר ר' בן ציון אפל שליט"א

אך נמשך בגוף בלא הכרה במקור, וכאילו ההנאה הגופני הוא התכלית שבהם, וזהו הרוע שבשם.

כיון שבאמת כל המושג 'תאוות' הוא מושג שעוד לא היה ולא נברא; שהרי הגוף אינו נפרד מהנפש, וכשהגוף רוצה לאכול זה הנפש שרוצה את החיבור והחיות שבא על ידי האכילה, או על ידי כל פרט שהגוף נמשך אליו. וההגדרה המדויקת יותר למושג תאוות היא: 'פירוד', כלשון הפסוק 'לתאוה יבקש נפרד'. שהאדם נפרד מהחיות הפנימית של הנשמה, שאז הוא עוסק בחיצוניות. 'תאוות' פירושה רק זה שהאדם לוקח את העניינים מתוך פירוד. וזהו טומאת מת, פירוד.

אמנם לעומת הגוף הרי לנשמה אין שום מציאות של נפרדות, ולא עוד אלא שאין לה מציאות עצמי כלל ואע"פ שהנשמה היא ג"כ מציאות של אור, מ"מ מחמת גודל הכרתה בהש"ת היא בטלה לגמרי אליו ית', עד שסר ממנה כל מציאות העצמי, וכל מציאותה היא מציאות הש"ת ואורה היא אור הש"ת.

ולא עוד אלא כאשר הנשמה תתלבש בגוף, הרי על ידי הנשמה תאיר הגוף, וגם היא תכיר במקורה ושורשה ותתבטל להש"ת עד שהגוף עצמה תהא כסא ומרכבה לקדושה, ולכן בעוד האדם חי ונשמתו בקרבן אין גופו מטמא, ואין הקלי' נאחזות בגופו מחמת דבקותה באלקים חיים. (אלא שזה החילוק בין הנשמה שבטילה להש"ת באופן של 'ביטול במציאות', ואין לה מציאות עצמי כלל ולכן היא חלק אלוהי ממעל ממש, לעומת הגוף שהיא התעבות הנשמה, וכל בטולות הוא רק באופן של 'ביטול היש', והיינו שנשאר בה מציאות עצמי של יש, אלא שנכנסת ומבטלת עצמה בפני הש"ת, ותהיה ככסא ומרכבה הבטל לרוכב ויושב עליו).

ג

עבודת קריאת שמע

וזהו עבודת האדם כל ימי חייו להמשיך ולהלביש קדושת נשמתו בגופו, ובוה תסתלק טומאת ואחזית הקלי' מגופו, וזהו עבודת הייחוד של קריאת שמע, לייחד את הש"ת ולהמשיך אלוהותו בכל פרט הנבראים עליונים ותחתונים, (ונכונה בחיבת א-ח-ד של ק"ש כמבאר בש"ע), וכולם יהיו כסא ומרכבה אליו יתברך, וזהו ענין רמ"ח תיבות שיש בקריאת שמע, שהם בסוד רמ"ח האברים שהתווה לכלי לאור אלוהותו יתברך, על ידי שנמשך והתלבש בתוכם רמ"ח אברי הנשמה.

וצריכים לידע שאחדות ה' אינה ידיעה של ייחוד ה', אלא העיקר לחיות כך שכל כוחותיו יהיו כסא ומרכבה לנשמה ואור אלוהותו ית', כשמאיר לאדם אור נשמתו בזה הוא נעשה העבודה של קריאת שמע. כשמגיע הימים הנעלים של חג הפסח, אנו הולכים לעשות קריאת שמע גדול, כי כשיש לאדם אור גדול, עד שהנשמה כובשת אותו, אז מתקיים בו שלמות הייחוד של קריאת שמע, שגופו מתאחדת בנשמתו ומתהוות לכלי להש"ת. ורואים זאת בחוש, כשאדם נמצא במוחין דקטנות, כל פרט בחייו עומד בנפרד; לימוד, עבודה, אכילה. אבל כשאדם נמצא במוחין גדולות, העסקנות והגמרא, הטרדות מלהכניס את החג ולשמוע על הילדים, וכו' וכו', הכל מסתדר מאד, כי הכל אותו ענין. כי הכל רבנו של עולם ואין כאן שום סתירה. כשהנשמה מאירה הכל מתייחד. ועד כדי כך, שגם הגופניות מזדכך אז, אפילו יעסוק בעניינים גופניים לא יתגשם. וזה נקרא 'אחד' שהא' דא נשמה מתגלה בח' ובד' דא חלקי גופו, והכל מתייחד כאחד, וזה השלמות של נשמה בגוף.

אבל לא בכל זמן יכול האדם לחיות בגדלות כזה שאור הנשמה תאיר בו, ואכן לכן יש תורה, שעל ידיה יוכל האדם להתאים עצמו לכל כוחות גופו לנשמתו, וגם בזה תתפשט נשמתו בקרבן, ומ"מ אינו דומה כאשר הנשמה מאירה וכובשת את הגוף, שאז מתהווה הגוף ממש כסא ומרכבה, (והאדם במדרגת עולם הנברא,

בשבת זו כבר נעשה את ההכנה הראשונה לקדושת הפסח הבע"ט, כשנקרא בתורה את פרשת פרה על הטהרה מטומאת מת, כתקנת חז"ל שזה מה שיכין אותנו לקדושת הפסח. ניכנס אם כן להשתעשע קיעמא בפנימיות העניין ומה שזה אומר לנו. ובמדרש (שמו"ר יט, ב) עמדו על מה שמצינו לשון דומה בפסח ופרה אדומה שבשניהם נאמר לשון חקת 'זאת חקת הפסח', ו'זאת חקת התורה', ואי אתה יודע איזו חקת גדולה מזו. והמדרש מסיק שחקת הפרה גדולה שאוכלי פסח צריכים לה, ויש להבין הקשר שבין שני החוקות.

ולצורך כך יש להבחין מקודם בפלא המיוחד שבעניין של טומאת מת'. מדובר כאן על גוף של יהודי שבסך הכל הנשמה שלו יצאה ממנו, וזה הופך פתאום לאבי אבות הטומאה, בדרגת הטומאה החמורה ביותר, גרוע יותר משרצים או דברים מאוסים. השאלה היא, למה הגוף הגשמי גרוע כל כך, שהוא טמא עוד יותר משרצים? אלא שהאור החיים הק' במאר שהגוף אינו טמא, אלא אורבה דווקא בגלל הקדושה שלו, כחות הקליפות עוטים עליו לינוק מהקדושה כזבובים המצויים דווקא בחבית הדבש.

א

הגוף התעבות אור הנשמה

ופנימיות הדברים מבואר בספד"ק, שלא רק הנשמה שורשה בעליונים ואינה מציאות לעצמה, כי היא חלק אלוהי ממעל, אלא גם הגוף שורשה מהעליונים, כי הגוף הוא בעצם התעבות של אור הנשמה, והיינו שהוא חלק מאור הנשמה עצמה, שהנשמה יורדת ומתעבה למציאות של חומר גשמי. כל רמ"ח איברים ושס"ה הגידים של הגוף הם באמת ענייני הנשמה, מה שהראש עגול, ומה שהידיים הם מימין ומשמאל וכדומה כל פרט. וההמחשה לזה הוא כמו כשמישהו מברך את חברו לשלום, או משתתף בשמחתו בברכת מזל טוב נלבבת, בלחיצת יד, שזו אמנם בחיצוניות פעולה גשמית הנעשית על ידי אבר בשרי של הגוף, אבל אליבא דאמת לחיצה זו אינה פעולת הגוף אלא היא פעולת הנפש, שהרגש הנפשי הפועם בלב האדם היא המתגלית ומוצאה עצמה אל הפועל בלחיצה זו, ולכן זה נעשה על ידי הגוף כמעט באופן אוטומטי, כי לא הגוף פועל זאת רק הנפש היא הפועלת ומתבטאת על ידי הגוף. וזה דוגמא איך שפעולה גופנית הוא בעצם התעבות של רגש וחיות הנפש.

וכן הם כל רמ"ח האיברים ושס"ה הגידים של האדם, שהם התעבות של הנשמה שיש לה ג"כ בחינת רמ"ח אברים ורונניים ושס"ה גידים ורונניים, שיוצא מזה שהגוף הוא עניין קדוש מאד, שאפשר להגדירו כ'אור היותר עב' מהארתו ית' המשתלשל בעולמו.

והשאלה אם כן היא מאיפה בא הגוף המגושם שאנו מכירים? למה אנו יודעים על הלכות צניעות שצריך לכסות את הגוף, כשמדובר בעצם בעניין נעלה כזה... אלא שזה באמת מנפלאות תמים של השש"ת צמצום והסתיר שורש ומקור הגוף, ועד שהגוף יראה כאילו הוא נפרד, וכאילו יש בה מציאות עצמי, למרות שבאמת כל החיות שלו היא רק חיות הנשמה; וכמו שאדם יכול לעשות פעולה של ברכת מזל טוב לבבית כהצגה וכבדיחה, למרות שכל תוכן הפעולה שהוא עושה היא נפשית ולבבית, אפשר גם לחקות ולעשות את הפעולה החיצונית לבד. וכזה הוא הגדרת מציאות הגוף, שבאמת כל כולה איננה אלא הנשמה בהתגלמותה, בהתעבותה, אלא שמחמת הצמצום הרי היא במצב של נפרדות ומתנהלת כאילו היא מציאות לעצמה, ומשתמשת ברמ"ח אבריה ושס"ה גידיה לתועלת עצמה, בריקון מהם תוכן הנשמה שהיא כל מהותם ומציאותם האמיתית.

ב

תאוות - נפרדות

והמצב הזה שגוף האדם נפרד, הוא ממש העניין של טומאת מת, ובעצם טומאת מת זה עניין שלא קורה דווקא לאחר מאה ועשרים, אלא ככל שהאדם אינו מחובר אל החיות הפנימית של הנשמה והוא מתדבק בכוחות החיצוניים של גופו, מיד נאחזים בו הקליפות הטמאות, ורשעים בחייהם קרויים מתים. וזהו ענין התאוות הגופניות אשר בשורשם הם דברים נפשיים חיוביים,

דשפיה / כללי וחיצוני קודש ממאורי החסידות

'גדולים' - להיות גדול בתורה, וזהו 'מעשי ה' - למי שה' נתן לו מוח גדול, אבל 'דרושים' - להיות דורש ומבקש ה', וזהו 'לכל חפציהם' דוקא.

הרה"ק הי"ת אהרן זי"ע (בית אהרן, ליקוטים)

למה צריכים להתייגע בתורה הקדושה? (ב)

שאלה:

רציתי להבין מה המטרה של יגיעת התורה, ואין עושים את זה. חז"ל כותבים במקומות רבים שצריכים להתייגע ולעמול על התורה הקדושה, ורק כך קונים את התורה, ואין הבנת התורה האמיתית באה בקלות. ולכאורה, מה פשר היגיעה הזאת, והרי התורה היא תכלית התענוג והדביקות, אם כן למה צריכים להתייגע? ואין צריכים להתייגע?

תשובה:

בפרק הקודם התחלנו לבאר את יגיעת ההבנה, ונתבאר באריכות שמכיון שהתורה היא שכל, ולא סתם שכל אלא שכל אלקי המורמם באלי רוממות עד אין קץ, ושכל הוא היצירה חדשה, על כן הדבר בא עם יגיעה וריכוז החושים דווקא. ודווקא זה מביא את התענוג הגדול.

בפרק זה יתבאר המשך יגיעת ההבנה, אך לא מצד האדם, אלא מצד העליון, כלומר, במאמר הקודם נתבאר מה הפעולה והתועלת שנעשית בתחתונים על ידי היגיעה, ובמאמר זה יתבאר מה הפעולה והתועלת שנעשית בעליונים על ידי היגיעה, אשר היא בוודאי פעולה הרבה יותר נשגבה, שפועלת גם בעליונים ובתחתונים.

1.

על פי פנימיות הענינים, יגיעת התורה מולידה גילוי חדש בתורה הקדושה, והיינו גילוי חדש מאור אלקותו יתברך. כי אמנם, כל סברא וטורה ברש"י וטוס' היא אור אלקותו יתברך, כלשון חז"ל "אינא נפשי כתבית ייחבית", וכפי שביארו הספה"ק שהקב"ה הכניס כביכול את עצמו ונפשו בתורה הקדושה, אך כשמתייגעים על אותה הסברא, אזי הסברא מקבלת הרבה אור אלקי חדש! אור חדש שלא היה לולי היגיעה.

ויוכן בדרך משל חי, שכאשר עולה שאלה אקטואלית חדשה בהלכה, על מכשיר חשמלי חדש שהופיע, וגדולי הפוסקים נוחתים לדינא כיצד להתייחס אליו בהלכות שבת, בבשר בחלב, בהגעלת כלים, וכדו', אזי מבין האדם, שבעצם נוצר כאן אור אלקי חדש. כי אמנם, ההשוואות ולפסק הן מאותו השלחן ערוך אשר לא ישנה בל אף יתחדש, אבל השאלה החדשה דרשה חידושי תורה ומהלכים חדשים, שכל זה לא היה לפני כן. הרי שהשאלה הזאת הולידה אורות וגילוי אלקות חדשים.

ובאמת זהו בכל חידוש שתלמיד חכם מחדש בתורה, שהוא מוליד גילוי אלקי חדש. וכידוע הסיפור אצל מרן ה'בית יוסף' זי"ע, שנתייגע הרבה על חידוש בתורה הקדושה, ולאחר שחידשו נכנס לבית המדרש וראה שתלמידי חכמים מדברים על כך כדבר הפשוט, וחלשה דעתו, ואמר לו ה'מגיד' שכשארם מחדש חידוש ומוליד את הגילוי, שוב כל אדם בעולם כבר יכול לזכות לזה החידוש.

ועל זה הדרך בכל פעם שמתייגעים בתורה, גולג גילוי אלקי חדש, כי היגיעה יוצרת גילוי

והבנה חדשה בתורה, שזהו אור אלקי חדש.

2.

למה זה עובד כך? למה דווקא היגיעה יוצרת גילוי חדש?

היסוד הזה כתוב על מרן האר"י הקדוש, שמוהר"ח זי"ע כותב שהיה מתייגע על כל קושיא בתורה, בכל כוחו, והיה מזיע מרוב יגיעת המח על הבנת התורה הקדושה. וכן כותב מוהר"ח ששאל את רבו הקדוש, מה מעלתו על הרמ"ק וכן עליו עצמו, שגם הם התייגעו הרבה על התורה הקדושה, וענה לו האר"י הקדוש שהוא נתייגע הרבה יותר. וביאר האר"י הקדוש את הטעם, שעל ידי היגיעה משברים את הקליפה המסתירה על אור התורה, ועל ידי זה אפשר להשיג חידושים בתורה.

הבנת הדברים: כל סברא בתורה הקדושה, היא אמיתת מציאות אלקותו יתברך, שמתגלה בסברא זו. כמובן שכדי שיתגלה אמת ה', צריכים להתגבר ולשבר את הקליפה המעלימה על אור ה', אם מצד עצם הבריאה שהיא העלמה, ואם מצד חטא אדם הראשון, ואם מצד שאר חטאי האדם, וכן הלאה.

כיצד משברים את הקליפה? כאשר האדם מתאמץ ומתייגע לברר מהו רצון ה', מהי אמיתת הסברא האלקית, הרי היא משבר את העלמה וההסתרה, וכן מתגלה אור ה'.

אלא שכאן נוסף אור חדש, וכפי שכתב האר"י הקדוש, שעל ידי שבירת הקליפה המעלימה, לא רק שמתגלה הסברא עצמה, אלא שמשגיגים חידושי תורה, כלומר לא רק שמתגלה האור האלקי שנתכסה, אלא שמתחדשים אורות חדשים.

והיינו דווקא דרך שבירת העלמה והכנעת הטבע, שהאדם מתייגע ומכניע מציאותו הטבעית, ועל אף שכבר אין לו כח להתאמץ, עם כל זה מבטל עצמו מפני רצונו יתברך, ובכך מבטל את מציאות הטבע ההעלם וההסתרה, על ידי זה גורם שלא רק יתבטל ההעלם, אלא שהקב"ה יעשה מחדש "אינא נפשי כתבית ייחבית", ויצמצם עצמו בתורה הקדושה, לגלות גילויים חדשים מאור אלקותו יתברך.

ומבואר בספרי הרה"ק בעל ה'תניא' זי"ע, שכאשר האדם מתייגע ומשיג חידושים בתורה הקדושה, המלאכים שמחים כמו בחתונה, כי לקחת הסתר ולעשות במקומו גילוי, זה משוה שרק התחתונים יכולים לעשות, וזו נחת רוח עצומה ומופלאה להשי"ת, והמלאכים מתפעלים מהנחת רוח שיש להקב"ה, שהנבאר שוב את טבעו כדי להשיג ולגלות אור השי"ת.

3.

נמצאנו למדים, שכל חידוש בתורה הוא אור אלקי נצחי שמתחדש ומתגלה בעולם. ואין זה רק לאדם הלומד עצמו, אלא לכל הבריאה כולה, מתגלה אור אלקי חדש, וזהו חלק מהכוונה העליונה, שיתגלה אור אמתת אלקותו יתברך בעולם. ולכן מבואר בזוהר הקדוש עוצם מעלת חידושי תורה באופן מופלא.

והאור האלקי הזה הוא גם יהיה מתענוגי עולם

הבא לאותו הלומד, אשר אם עתה השיג רק את המשל והמעין דמעין של הגילוי האלקי החדש שיצר, הרי למעלה כאשר הנשמה תוכל לחזות בנועם ה', ויכל להשיג את האור, אשר עין לא ראתה אלקים זולתך, וכמבואר בזוהר הקדוש.

וכל זה מושג על ידי יגיעת התורה, שלא רק שהיא משברת את הקליפה, אלא מביאה הבנה חדשה בתורה הקדושה, שהיא השתלשלות מאורות וגילוי אלקות חדשים.

4.

ולמעשה, כיצד מתייגעים על הבנת התורה? והתשובה היא שלא בשמים היא, אלא הכל מונח בתוך האותיות הקדושות שאתה לומד. הלומד צריך למצוא את האור אך ורק בתוך מה שהוא לומד. וזה פשוט עד מאוד.

כיצד? הנה עצה נפלאה: קח איזה לימוד שאתה כבר יודע, ותתחיל לחזור עליו בפה, תוך הסברת כל הדברים בפה מלא, כמו בלימוד עם חברותא. הרווחים הם שנים. קודם כל, הכנעת הגוף. ולכן מבואר בחז"ל שהלימוד בפה ובעריכת שפתים הוא סגולה לזכרון, כי כח השכחה מגיעה מהקליפה, והזכרון שייך לקדושה, ועל ידי אמירת הפה מכניעים את החומר, וזוכים לזכרון.

והרווח השני, הוא שהקול מעורר את הכוונה, ומעבך את המחשבה מלרץ. האמירה בפה דורשת להתרכז בהבנת המילים ובמשמעותן. וביתר שאת, כשהאדם מנענע את האותיות בפיו ובמוחו, הוא מוציא את הנעלם בהן, כמו שכתב הרמח"ל, שהתורה הקדושה היא כגחלת שחבויה בה השלבה, ועל ידי הגעגוע שוב ושוב השלבת יצאנה. כך גם בדברי תורה, צריכים לנענע אותם בפה ובמחשבה שוב ושוב, ואז זוכים להבנה.

על כל פנים, אתה לומד בפך ובמשחבתך, ומתבונן מה כתוב פה, מה נקודת הדברים, מה אני מבין במשכך ראשון, מה מתאים ומה לא מתאים, מה כי יכול להיות ומה לא יכול להיות. האם הדבר 'פשיטא', או שזה לא 'פשיטא', ואם כן למה זה באמת ככה. מה היתה הנחת היסוד של המקשן, ומהי הנחת היסוד של התרצן. וכן הלאה והלאה.

ואז מגיע הבזק ההבנה, ובהירות גדולה ומאירה מתפשטת במח. אז מרגישים בחוש את דברי האר"י הקדוש, כיצד יגיעת המח הביאה את החידוש.

כלל הדברים, שיש חזרה שנועדה לזכרון, ויש חזרה שנועדה להבנה. החזרה הזאת שאנו מציעים, נועדה פשוט לחידוד והעמקת ההבנה, ואז מתגלים חידושי תורה, שזהו גילוי אור חדש בתורה הקדושה, גילוי אור אלקותו יתברך בתחתונים, שמעלה נחת רוח עצומה להקב"ה, והלומד עצמו זוכה לשכר ועונג אלקי נפלא.

בפרק הבא נסיים בעז"ה עם החלק השני של יגיעת התורה, שהוא היטור על חייו גוף ועולם הזה.

בהצלחה ובסיעתא דשמיא!

הרבי ר' אלימלך

יתכן שאילו עמדנו שם, היינו בכלל בורחים מהמקום בפיך ברכיים.

הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע יושב בבית מדרשו, ותלמידיו הגדולים סביב לו, וסחים בעבודת ה'.

מלאכים ושרפים בוודאי אינם מעיזים לעמוד שם; הרי בשמים מלקים אותם על שאין להם את היראה של הרבי ר' אלימלך, כפי שצדיקים אמרו, ואין יחינו ליכנס במקום להבת שלהבת; אלא שפיטל יונתן הליז'ענסקי דווקא מרגיש מאד בנוח, כשהוא מטייל לו בניחותא אל תוככי היכלו של הרבי ר' אלימלך והתלמידים.

פאותיו של פיטל יונתן לחות עדיין מהמקלחת של שחרית, והוא עסוק לסלסלן בקפידא, תוך שהוא צועד לו אנה ואנה בביהמ"ד בינות וסביבות לשרפי המעלה השישבים שם נקלע שלא בכונה, כמו בגינת ביתנו האישי. הוא אפילו לא מבחין שיושבים שם כמה יהודים ומשוחחים ביניהם.

פיטל יונתן אף פעם לא מבחין. גם כשהוא עושק אנשים, וכשהוא חוטא בסתר בתמידות הוא לא מבחין בדמעת הנעשקים על ידו, או בהרהורי ה'בית קול' הנשלחים לו ממרום שיחזור למוטב. אויל בדרך פשעו מתהלך פיטל יונתן בעולמו של הקב"ה, ומכביר לפניו חטאים רח"ל מבלי כל מחסום.

כך ממשיך פיטל יונתן לסלסל בפאותיו בניחותא, תוך שסרוחן עוונותיו הרבים, שהוא מוכתם בהם מכף רגל ועד ראש, מתחיל להתפשט בהיכל הצדיקים הקדושים יותר ויותר, עד בלתי ניתן להכיל. בינתיים הצדיקים נותנים עיניהם ברבם הקדוש הרבי ר' אלימלך זי"ע שבראש השולחן, ומצפים למוצא פיו.

אך הרבי ר' אלימלך לא אומר עדיין מאומה.

לפתע פוקע כד החרס המונח על השולחן, ונשבר לרסיסים בעודו על השולחן. התלמידים הקדושים אינם מתפלאים על כך, הטומאה שהאיש מפיץ כאן בעוונותיו כל כך בלתי נסבלת, שפשוט שכד שמונח על שולחנו של הרבי ר' אלימלך אינו יכול לסבול טומאה כזו והוא פוקע. אך כמה מהתלמידים חשים שעוד מעט גם הם כבר לא סובלים את צחנת הטומאה הנוראה המתפשטת בהיכלם.

ואז נענה אליהם הרה"ק הרבי ר' אלימלך בשרבוך לב קדשו:

"הכד כבר לא יכל לסבול את הטומאה שהאיש מפיץ כאן. אך דעו לכם, שרעע אחד שאני אינני דבוק בהקב"ה, גרוע אלף פעמים יותר מכל חטאיו של האיש הזה".

מקור: "תורה מוסיק" מרשימות הרבה"ה ר' יואל וואלפין ששמע מהרה"ק מוה"ר מרדכי זי"ע.

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' בנימין קובלעט שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' בנימין קובלעט שליט"א

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' בנימין קובלעט שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' בנימין קובלעט שליט"א

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' בנימין קובלעט שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' בנימין קובלעט שליט"א

נרטיב ידעתי

הרה"ק ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

לרגל חולדת בנו למול טוב

בית מדרשו של הרבי ר' יוסף ב"ר ברי"ק סאטמאר שליט"א

סבסוד
מיוחד לשיבות
ובתי כנסת
התקשרו
02.5359903

רבות קוראים
מברכים בהתרגשות

שחזינו

ד :: :: ד

לאחר כמה שנים
של ציפייה וכיסופין
בסיעתא דשמיא

הזופיע

ה ס פ ר ה מ י ו ח ל

אוסף גליונות יחזקאל

על כל פרשיות השבוע ומועדי השנה

חלק א'

ל ה ש י ג ב מ ב ח ר ח נ ו י ו ת ס פ ר י מ

ירושלים: ספרי הישיבה | ספרים ווינקל | עין יעקב | מערכת דברי
אמונה (רחבת תולדות אהרן) | ולדמן ספרים (קרית בעלזא) | **בני ברק:**
סאטמאר ספרים סטור | ויז'ניצער ספרים געשעפט | פאר הספרים
ביתר: קודש (ליד טמבור B) | **אשדוד:** ספרי שרגא | **נתניה:** ספרים
טובים | **חיפה:** מקור הספרים **מוקדים חדשים:** אלעד: רש"י 1
(קומה 5 עם מעלית) | **מודיעין עילית:** ר' יהודה הנשיא 28

להוספת נקודות מכירה ולבירורים ניתן להתקשר
02.5359903 שלוחה 5 מהשעה 7 בערב

יחזקאל

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לידידנו הנכבד, המוכתר במעלות רמות, איש אשר רוח בן, הפעל
נמרצות ללא ליאות למען הפצת אור מן הבעש"ט ותלמידיו הק' זי"ע

הרה"ח ר' **אריה שטיינבערגער** שליט"א

מסוד בל"נ במערכת המכתבים ומחשוכי תומכיו הנכבדים שזכה להתעטר בתואר

♦ עמוד התווך ♦

לרגל השמחה במעונו בהולדת בנו למז"ט

בזכות מכן הבעש"ט הק' ותלמידיו זי"ע יזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל
ירצ"ת, בכריות גופא ונהורא מעליא

מפלאו קול אבי

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לידידנו הנכבד, המוכתר במעלות רמות, איש אשר רוח בן, הפצת
אור מן הבעש"ט ותלמידיו הק' זי"ע קרוב ללבנו

הרה"ח ר' **אהרן יואל וואלעס** שליט"א

מחשוכי תומכיו הנכבדים שזכה להתעטר בתואר

♦ עמוד התווך ♦

לרגל השמחה במעונו בהולדת בנו למז"ט

בזכות מכן הבעש"ט הק' ותלמידיו זי"ע יזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל
ירצ"ת, בכריות גופא ונהורא מעליא

מפלאו קול אבי

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לידידנו הנכבד, המוכתר במעלות רמות, איש אשר רוח בן, הפצת
אור מן הבעש"ט ותלמידיו הק' זי"ע קרוב ללבנו

הרה"ח ר' **שמעון בארזעסקי** שליט"א

מחשוכי תומכיו הנכבדים שזכה להתעטר בתואר

♦ עמוד התווך ♦

לרגל השמחה במעונו בהולדת בתו למז"ט

בזכות מכן הבעש"ט הק' ותלמידיו זי"ע יזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנה
ומכל ירצ"ת, בכריות גופא ונהורא מעליא

מפלאו קול אבי

יחידתי

שמחים אנו לבשר כי הושג בעז"ה

סבסוד מיוחד לישיבות ובתי כנסת על הספר הנפלא

אוסף גליונות יחידתי

ניתן להתקשר 02-535-9903 שלוחה 5